

Den kliniske teksten

Ida K. Holth

tidligere fagredaktør i Psykologtidsskriftet

Psykologisk praksis er ryggraden i psykologifaget. Det hører jeg ofte (kliniske) psykologer si når de vil sette fingeren på selve kjernen i faget. Min beskjeftigelse med psykologisk praksis om dagen er gjennom tekstene psykologer sender inn til oss i Tidsskriftet. I disse personlige, ettertenksomme, systematiske og usystematiske tekstene, får jeg, og siden leserne, følge det terapeutiske resonnementet til et mangfold av norske psykologer. Det er praktikerens *tanke* bak handlingene som kommer til syne, eller like gjerne, tankene *etter* at en intensjon ble til en handling. Hva gjør disse tekstene så interessante?

Når Per Isdal i denne utgavens *Fri assosiasjon* skriver at jobben hans er å skaffe folk problemer, kommer leseren helt nær hva det vil si å faktisk jobbe som psykolog, i den rotete, uoversiktlige virkeligheten. Isdal skriver om hva det vil si å skitne til hendene sine i terapiens tjeneste, om hvordan hjelpelogikken snus på hodet. Å hjelpe er å ta tak i nakken på pasienten og presse ham varsomt inn i eget mørke. Vi kommer tett på terapirealitetene.

I Fra-praksis-bidragene våre gis det singulære betydning. Og er det ikke pussig hvordan det partikulære, det en-gangs-forekommende, rent fenomenologisk oppleves som relevant? Psykologstudent Benjamin Yazdan anmelder Knausgårds siste essayistiske roman i dette nummeret, og peker på hvordan forfatteren trekker linjene fra det lille og hverdagslige til de overordnede meningsstillasene vi beveger oss innenfor. Den samme bevegelsen skjer i gode Fra praksis-bidrag: Fra det lille, tilsynelatende ubetydelige, til teorien som farger lerretet bak. Kanskje oppleves denne typen tekster som treffende fordi skribenten har klart å holde på alle nyansene i terapeutens opplevelse av terapien.

I Fra praksis-bidrag kan vi fiske fra den kollektive terapeutiske erfaringsbanken. Utbyttet kan vært stort. Den kliniske tanken kommer kanskje aller best frem i velskrevne, dyptpløyende kasusstudier. I artikkelen *Fem misforståelser om kasus-studien* skriver danske Bent Flyvbjerg at «... en videnskapelig disiplin uten et stort antal omhyggelig utførte casestudier er en disiplin uten systematisk produksjon av eksemplarer, og en disiplin uten eksemplarer mangler gjennomslagskraft». «Eksemplarene» gir figur til teori og empiri, og vann på den terapeutiske refleksjonsmølla.

Se *Fri assosiasjon*, side 984 og *Inntrykk*, side 1004.